

man sætter i Spidsen for Kommissionen, og til hvem man kan sige: Der har du dit Hovederhverv, der har du din Hovedopgave! Jeg vil altsaa meget beklage, om man fastholder dette Vndringsforslag. Jeg maatte saa omtale Vndringsforslag under Nr. 38 om det anbefalede Brev. Det forekommer mig, at man her gaar lidt videre end nødvendigt, og det forekommer mig, at man i ethvert Tilfælde over for Udlændinge kunde nøjes med at indkalde dem ved Befendtgørelsen. Det vil blive en meget vanffelig Proses her, og det vil let lede til, at man i mange Tilfælde siger: Vi vide ikke, hvor de paagældende ere, og derfor gør sig mindre Flid. De Udlændinge, der have Patent her i Landet, kunne holde en Agent her i Landet, saa jeg synes ikke, det er nødvendigt at skrive notabeneret Brev til dem. Vndringsforslaget Nr. 39 kan jeg tiltræde og anser det for et godt Forslag, men det er jo ganske sikkert en Begrænsning i Afgangen til at gaa til Domstolene. Efter Lovforslaget kan Spørgsmaalet om alle reelle Mangler bringes for Domstolene, men Begrænsningen her har jeg ikke noget imod, da Forslaget fra Regeringens Side tidligere er gaaet blandt andet ogsaa noget i denne Retning. Vndringsforslag under Nr. 41 tør jeg ikke sige, at jeg værmer for eller er videre glad ved — det gaar mig som den ærede Ordfører — men jeg kan ikke se, der kan være noget videre mod at vedtage det, hvis man ønsker Forholdet ordnet paa den her angivne Maade, at Sagerne behandles som private Politisager. Forslaget om Titlen er utvivlsomt et godt Forslag. Hertil skal jeg indskrænke mig.

F. Jensen: Den højtærede Indenrigsminister var ikke fri for at sigte nogle af Udvalgets Medlemmer for, at de helst vilde være fri for alt Patentvæsen, og det er vist heller ikke helt urigtigt; thi der er vistnok nogle Medlemmer af Udvalget, som helst ere fri for hele den Bestyttelse. Naar vi besuagtet ere gaaede med til, at der skal kunne gives Patenter og Bestyttelser paa dette Omraade, er det for mit Vedkommende — og jeg haaber, at Mindretallet, som har stillet de paagældende Vndringsforslag, er af samme Ansættelse — mest af Hensyn til Udlandet. Jeg nærer stor Tvivl om, at vort Land virkelig tjener ved Patentbestyttelsen; men da de omliggende Lande, og jeg kan vel sige omtrent alle europæiske Lande, have Patentbestyttelse, ere vi vel nødte til at følge med, og derfor ere vi gaaede med til at strække os saa vidt, som vi ere. Naar den højtærede Indenrigs-

minister tillige forbaufedes over det Eksempel, jeg tog frem, saa var det et Eksempel, den ærede Ordfører kom frem med. Jeg fandt noget i det, men det, jeg fandt, var, at vi skulde være forsigtige. Det er sikkert, at vi her have at se hen til, ikke den enkelte Mand, men hele Samfundets Fordel, og jeg tror, at Samfundet ikke vil vinde stort ved, at vi ville beskytte Patenter for Fremgangsmaader, men jeg tror, at det i mange Tilfælde vil blive hele Samfundet, der lider derunder, og navnlig i det Tilfælde, jeg her fremdrog. Jeg ved nok, at det nu kan siges, at vi netop have nydtaget Bevnedsmidler, saa det eksisterer ikke, men der kan, om ikke paa det selvsamme Omraade, saa dog paa andre Omraader, komme Tilfælde, hvor det lige saa vel maa kræves, at det kommer Befolkningen til gode i sin hele Udstrækning, som netop paa Bevnedsmidternes Omraade. Hvad angaar den højtærede Indenrigsministers Bemærkning med Hensyn til de Takster, der ere satte, den aarlige Ydelse for Patenter, kan det nok se noget tiltalende ud, at vi skulle sætte dem lavt, for at det kan komme Smaafolk til gode. Ja, naar man bare havde ret mange Beviser for, at Smaafolk havde opdaget den Gløds Ting! men der er saare saa Tilfælde af den Art. Jeg tror, at de Opfindelser, der virkelig saa noget Udbytte, gøres mest af dem, der drive Storindustri, dem, der sidde højere oppe paa Stigen, dem, der ere mere paa Solstien end de fattige. Derfor er det min Ansættelse, at, hvad den fattige Befolkning angaar, faar Patentbestyttelsen saa lidt at sige. Jeg kender ikke ret mange fattige Folk, som i det hele taget have faaet Patent, og have de endelig faaet det, saa har det vist sig, at de ingen Begne kunde komme med den patenterede Genstand, men maatte afftaa den til en anden, som saa maasse havde stor Fordel deraf. Jeg behøver ikke at gaa saa langt tilbage. Jeg mindes et Tilfælde, hvor en Mand gjorde en Opfindelse, jeg tror ikke, den paagældende nogen Sinde fik Patent paa den, men i alt Fald de ældre Medlemmer her i Tinget ere bekendte med, at Opfindelsen var af den Bestaaffenhed, at dette Ting gik saa vidt, at det vedtog en Bevilling paa 4,000 Kr. til dens videre Udførelse. Jeg tror, det virkelig var en nyttig Opfindelse, det var den saakaldte Vindplov. Flere ærede Medlemmer her vare, som sagt, med til at bevillige 4,000 Kr. til dens Udførelse. Men hvad blev Folgen? Den blev sikkert den, at den fattige Mand's Opfindelse, til Trods for de 4,000 Kr., ikke kom videre, idet den blev lagt i saghyndiges Sønder for at føres